

PRVNÍ KAPITOLA

Honem jsem otevřel oči. Chtěl jsem vykřiknout, ale ústa mi tiskla ruka, hrubá a silná ruka. Zmocnil se mě strach. Rozmáchl jsem se po útočnickovi. Pak se mi vrátil rozum a já pochopil, že to je jen Harkat, který se snaží zdušit moje výkřiky, abych nerušil spáče v okolních karavanech a stanech.

Uklidnil jsem se a poplácal Harkata po ruce, jako že už je mi dobře. Pustil mě a poodstoupil, ale na velikých zelených očích mu bylo poznat, že má starost. Podal mi džbánec s vodou. Zhluboka jsem se napil, pak jsem si otřel rty třaslavou rukou a zesláble jsem se usmál. „Vzbudil jsem tě?“

„Nespal jsem,“ odpověděl Harkat. Lidička s šedou kůží moc spánku nepotřeboval, často strávil i dvě tři noci bez jediného zdřímnutí. Vzal mi džbánec a odložil ho. „Tentokrát... to byla síla. Je to už pět nebo šest minut, co... jsi začal řvát, a přestal jsi až teď. Zase ten sen?“

„Jaký jiný?“ ucedil jsem. „Pustina, vlna ohně, drak a taky... Steve,“ dokončil jsem tiše. Tahle noční můra mě trápí už skoro dva roky a s křikem se probouzím aspoň dvakrát týd-

ně. Za celé ty měsíce jsem Harkatovi nepověděl o Pánovi stínů ani o té zoufalé tváři, kterou vždycky vídám na konci zlého snu. Pro Harkata byl jedinou příšerou mých snů Steve – neodvážil jsem se mu přiznat, že stejně jako Steva Leoparda se bojím sám sebe.

Spustil jsem nohy ze závěsného lůžka a posadil jsem se. Podle tmy jsem poznal, že budou tak tři čtyři v noci, ale bylo mi jasné, že spát už nedokážu. Po té noční můře jsem vždycky otřesený a naprosto vzhůru.

Promnul jsem si zátylek a pak jsem se přistihl, jak si koutkem oka prohlížím Harkata. I když zdrojem mých zlých snů není on, jejich původ se až k němu vysledovat dá. Tenhle Lidička byl sestaven ze zbytků mrtvol. Po většinu nového života nevěděl, kdo je. Až přede dvěma roky nás pan Sudd – tvor s obrovskou mocí a se schopností cestovat v čase – přenesl do pustiny a vyslal nás na cestu, jejímž cílem bylo odhalit Harkatovu předešlou totožnost. Bojovali jsme s kdekjakými divokými zvířaty a obludnými patvary, až konečně jsme vylovili Harkatovo původní tělo z Jezera duší, kde přebývají duše propadlé zatracení.

Harkat býval upírem a jmenoval se Kurda Smahlt. Zradil upíří klan ve snaze předejít válce s našimi krevními bratřenci, vampýry s nachovou kůží. Aby odčinil svoje poklesky, souhlasil, že se stane Harkatem Muldsem, přesune se zpět v čase a bude mě chránit.

Jsem Darren Shan, upíří kníže. A také jsem jedním z Lovců, kteří se vydali za Pánem vampýrů – též známým jako Steve Leopard. Steva osud určil, aby vedl vampýry k vítězství nad upíry. Pokud zvítězí, zcela nás vyhladí. Ale někteří z nás, právě oni Lovci, mají schopnost ho zastavit, než nabude svých plných schopností. Pokud ho najdeme a zabijeme, než

dospěje, vítězství ve válce bude naše. Tím, že mi pomáhal jako Harkat, se Kurda snažil pomoci klanu a předejít osudem určené zkáze z rukou vampýrů. Tak by napravil něco z toho zla, co napáchal.

Když jsme odhalili pravdu o Harkatovi, vrátili jsme se do svého světa... vlastně spíš do svého času. Protože pak jsme se domysleli, že ta spoušť, to nebyl žádný alternativní vesmír, ani Země v minulosti, jak jsme se domnívali ze začátku – byla to Země budoucnosti. Pan Sudd nás nechal nahlédnout do světa, který vznikne, pokud získá Pán stínů moc.

Harkat si myslel, že ten poničený svět se stane skutečností, jen když vampýři zvítězí ve Válce jizev. Já ale znal jisté proroctví, se kterým jsem se nepsvěřil nikomu. Až štvaniče za Stevem dospěje k závěru, zůstanou jenom dvě možné budoucnosti. V jedné se Steve stane Pánem stínů a zničí svět. V té druhé budoucnosti jsem Pánem stínů já.

Právě proto jsem se budil pokrytý studeným potem, proto mě tak často vzbouzel vlastní křik. Nebyl to jen strach z budoucnosti, ale i strach ze sebe samotného. Mám snad sehrát nějakou úlohu při tom, až vznikne ten holý, pokřivený svět, který jsem v budoucnosti viděl? Jsem prokletý, odsouzený stát se zrůdou, jako je Steve, a obrátit v trosky všechno, co je mi drahé? Připadalo mi to nemožné, ale nejistota poháněná těmi stále se opakujícími zlymi sny mě nahloďovala dál.

Do svítání jsem si povídal s Harkatem, jen tak, o ničem vážném. I on trpěl děsivými nočními můrami, než našel pravdu o sobě samém, takže mu bylo dočista jasné, co si prožívám. A věděl, co má říkat, aby mě uklidnil.

Když vyšlo slunce a tábor našeho panoptika začal ožívat, hned zčasná jsme se pustili do svých povinností. S Circo

Mostruoso jsme jezdili od návratu z té vyčerpávající výpravy do divočiny. Neměli jsme tušení, jak se vyvíjí Válka jizev. Harkat se chtěl vrátit do Upíří hory, anebo aspoň navázat nějaké spojení s klanem – od té doby, co věděl, že býval upírem, o ně měl ještě větší starost než dřív. Já to ale odkládal. Připadalo mi, že na to není správná doba. Nějak jsem vytušil, že nám bylo určeno, abychom zůstali s panoptikem, a že o tom, co s námi bude dál, osud rozhodne, až uzná za vhodné. Harkat se mnou velmi nesouhlasil – a párkrát jsme se o to do krve pohádali –, ale chtěl nechtěl se zařídil podle mě. I když v poslední době jsem cítil, že jeho trpělivosti ubývá. Dělalí jsme v táboře kdeco, prostě jsme pomáhali, kde nás bylo třeba – stěhovali jsme věci, spravovali kostýmy, krmili Vlčího muže. Holky pro všechno. Pan Topol, majitel Circo Mostruoso, se nabídl, že nám najde zodpovědnější, stálejší práci, ale my jsme nevěděli, kdy budeme muset odejít. Bylo jednodušší se držet prostších úkolů a moc se nezapojovat do dlouhodobého chodu panoptika. Tím pádem nás nebudou tolik postrádat, až přijde čas, abychom se s milými zrůdami z panoptika rozžehnali.

Zrovna jsme pořádali představení na kraji velkoměsta, ve staré, pobožené továrně. Někdy jsme hrávali i ve velikém šapitó, které jsme si vozili s sebou, ale pan Topol vždycky, když to jen trochu šlo, s oblibou využíval místních zdrojů. Tohle představení mělo být v bývalé továrně naše čtvrté a poslední. Ráno vyrazíme do nových končin. Nikdo z nás netušil, kam se pojedě – o tom rozhodoval jen pan Topol a obvykle nám to pověděl, až když jsme všechno sbalili a byli na cestě.

Ten večer proběhlo báječné, typicky nabitě představení, které se točilo kolem několika veteránů panoptika zrůd. Gerta

Zubatá, Rhamus Pupkeduo, Alexandr Lunt, vousatá dáma Truska, Rudy von Ruka, Evra a Shankus Fonové. Ti představení obyčejně uzavírali, naposledy obecenstvo vyděsili tím, že se jejich hadi spustili shora, ze tmy. Ale pan Topol poslední dobou zkoušel i nějaké nové nápady.

Ted' zrovna na jevišti Jekkus Tessack žongloval noži. Jekkus patřil mezi pomocné síly, jako jsme byli my s Harkatem, ale dneska se ocitl na plakátech jako jedna z atrakcí a bavil publikum spoustou figlů s noži. Žonglovat uměl pěkně, ale ve srovnání s ostatními bylo jeho vystoupení holá nuda. A taky že po pár minutách – zrovna když Jekkus balancoval dlouhým nožem na špičce nosu – vstal v první řadě nějaký pán. „Co to je za póvl!“ rozkřikl se a vyskočil na jeviště. „Slibovali samý kouzla a divy – a ne nějaký žongléry! Něco takovýho se dá vidět v kdejakým cirkuse!“

Jekkus si sundal kudlu z nosu a zavrčel na vetřelce: „Slezte z jeviště, člověče, nebo vás nasekám do fašírky!“

„Z tebe mám tak strach!“ odsekl muž a dvěma ráznými kroky došel až k žonglérovi, až se mu díval přímo do očí. „Na tebe nebudu plejtvat časem a penězma. Chci vrátit vstupný.“

„Ty šupáku drzá!“ rozeřval se Jekkus, pak švihl nožem a usekl chlapovi levou ruku v lokti! Pán vyjekl a natáhl se po ruce na zem. A jak tak po tom utatém předloktí sahal, Jekkus sekl znovu – a už chlapíkovi uletěla i druhá ruka, ufiknutá ve stejném místě!

Diváci zděšeně vyskočili a chystali se utéct. Muž s pahýly pod lokty se potácel ke kraji jeviště, zoufale máchal zbytky paží a tvář jako by mu zbledla šokem. Jenže pak se zastavil – a rozesmál se!

Lidé v předních řadách smích zaslechli a podezřívavě se zadívali nahoru na jeviště. Muž se znovu zasmál. Tentokrát

se smích donesl dál, a tak se lidé v celém hledišti uklidnili a pokukovali nahoru. A před jejich zraky tomu muži začaly z pahýlů růst droboučké ručičky. Rostly pořád dál, prodlužovaly se v zápěstí a předloktí. Za pouhou minutu už měl normálně dlouhé ruce. Protáhl si prsty, zazubil se, pak se uklonil.

„Dámy a pánové!“ rozlehl se hromový hlas pana Topola, který se znenadání objevil na jevišti. „Potlesk pro báječného, úžasného, neuvěřitelného *Cormaka Nedorosta!*“

Všem došlo, že se nechali doběhnout. Ten pán, který vylezl z publika, je vlastně účinkující. Plácali a jásalí a dívali se, jak si Cormac řeže prst po prstu a ty mu zase rychle dorůstají. Mohl si odšmiknout kteroukoli část těla – jen se nikdy nepokusil useknout si hlavu! Pak představení skončilo už doopravdy a lidé se valili ven, nadšeně brebentili a jako o závod si povídali o divech a záhadách senzačního Circo Mostruoso.

Já s Harkatem jsme vevnitř pomáhali s úklidem. Všichni, kdo tu pracovali, měli obrovské zkušenosti, takže obvykle jsme měli sbaleno v půlhodince, někdy i dřív. Zatímco my jsme pracovali, pan Topol postával ve stínu. To bylo zvláštní – jindy se po představení vracíval k sobě do přívěsu –, ale příliš jsme si toho nevšíмали. Když děláte v Circo Mostruoso, brzy si zvyknete na kdejaké podivnosti!

Zrovna jsem na sebe stavěl pár židlí, aby je mohli odnést do auta, když tu ke mně přišel pan Topol. „Na chvíličku, prosím, Darrene.“ Sundal si vysoký červený klobouk, který vždycky nosil při vystoupeních, a vytáhl z něj mapu. Mapa byla podstatně větší než klobouk, ale radši jsem se neptal, jak se do něj vešla. Rozložil ji. Jeden konec chytil velikou levačkou a kývl na mě, ať podržím ten druhý konec.

„Tedy jsme tady,“ namířil ukazovákem pravé ruky na jedno místo na mapě. Zvědavě jsem nakukoval a přemýšlel jsem, proč mi to ukazuje. „Příští štace je tady,“ pokračoval a ukázal na město vzdálené od nás sto šedesát kilometrů.

Podíval jsem se, jak se to město jmenuje. V hrdle se mi udělal knedlík. Na chvíli jsem se zapotácel a před očima jako by mi proletěl tmavý mrak. Pak se mi zase zrak vyjasnil. „Už chápu,“ řekl jsem tiše.

„Nemusíš s námi,“ prohlásil pan Topol. „Můžeš jet jinudy a sejít se s námi až na přespříští štaci... jestli chceš.“

Už jsem se nad tím chtěl zamyslet, ale pak jsem radši zvolil okamžité rozhodnutí. „To nevádí,“ povídám. „Pojedu tam. Proč ne. Bude to... bude to zajímavé.“

„Tak dobře,“ kývl rázně majitel panoptika, vzal si mapu a zase ji svinul. „Ráno vyrážíme.“

Nato pan Topol hned odešel. Vycítil jsem, že mi to rozhodnutí moc neschvaluje, ale netušil jsem proč – a ani jsem nad tím příliš nedumal. Jen jsem stál u židlí nastavených jedna na druhé, byl jsem ponořený do minulosti a myslel na všechny ty, koho jsem znal jako malý kluk, zvláště na rodiče a mladší sestru.

Za chvíli ke mně dokulhal Harkat a zamával mi šedou rukou před očima, abych se ze zasnění probral. „Co je zase?“ zeptal se, protože vycítil, jak jsem znepokojený.

„Ale nic,“ odpověděl jsem a zmateně jsem pokrčil rameny. „Aspoň myslím. Dokonce by to mohla být i dobrá věc. Prostě –“ Vzdychl jsem si, podíval jsem se na deset jizviček na bříškách prstů a pořád se sklopenou hlavou jsem dokončil: „Prostě se vracím domů.“